

РЕШЕНИЕ

№ 5785

гр. София, 12.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **11322** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. А. Т., [населено място], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0442-000231/14.07.2025г. на началник сектор към ОДМВР – В., РУ 04 В., с която на основание чл. 171, т. 2А, б."А" от ЗДвП е наложена ПАМ-прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство /ППС/ за срок от шест месеца.

Жалбоподателят претендира отмяна на оспорената заповед поради нейната незаконосъобразност, като моли регистрационните табели и талона на личният му автомобил да бъдат върнати. Посочва, че лишаването му от правоспособност като водач на МПС с категории В и М е изтекло още през месец юли 2024г. и на 10.03.2025г. е издържал успешно психотест и е получил съответното СУМПС.

В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът- началник сектор ОДМВР – В., към РУ 04- В., редовно призован, не се явява и не се представлява. Писмено становище е постъпило по делото на 20.01.2026г., чрез пълномощник, с което се оспорва подадената жалба, и е изразена позиция по същество на спора. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и направено възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Софийска градска прокуратура, не взема участие в производството и не изразява становище

Административен съд София град, трето отделение 73-и състав, като разгледа направените възражения и приложената административна преписка, намери за установено следното:

Оспорената заповед е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 25.09.2025г., а жалбата е

подадена на 09.10.2025г., т.е. в предвидения за това процесуален срок и при наличието на правен интерес, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Приобщен по делото е Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3956796 от 12.07.2025г. Констатациите, изложени в акта се свеждат до следното: На 12.07.2025г. около 19:00 часа в обл.В., общ.Д. чифлик, [населено място], КК Шкорпиловци Д. в посока ул. Братя Ш., Н. А. Т. ЕГН [ЕГН], управлявал собствения си лек автомобил И. КЮ70, с регистрационен номер С., след като е лишен по съдебен ред от 06.06.2024г. /статус СУМПС в БДС и АНД ОТНЕТ/ИЗЗЕТ/. В съставения АУАН е посочено, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 150А, ал.1 от ЗДвП, а именно управлява моторно превозно средство, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред; както и че като доказателства са иззети: 2 броя рег. табели с [рег.номер на МПС] и СРМПС[ЕИК]. Актът е подписан от нарушителя без възражения.

С оспорената в настоящото производство заповед е наложена принудителна административна мярка, на основание чл. 171, т. 2А, б."А" от ЗДвП- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство /ППС/ за срок от шест месеца до една година, а именно за шест месеца.

Като част от административната преписка са представени: Заповед № 365з-7399 от 04.09.2025г. на директора на ОД на МВР – В. относно оправомощаване на длъжностни лица от ОД на МВР – В. да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, и т. 5 от ЗДвП; удостоверение рег.№ 3650000-2883/16.01.2026г., издадено от Нач.сектор „ЧР“ при ОД на МВР В., с което се удостоверява, че със Заповед № 8121к-9341/04.10.2018г. на министъра на вътрешните работи гл. инспектор В. А. Ж. е назначен на длъжност началник на сектор "Охранителна полиция" към Четвърто Районно управление при ОДМВР– В.; АУАН серия ГА № 3956796/12.07.2025г.; Справка за нарушител/водач; АУАН серия ГА № 801937/03.01.2023г.; Заповед № 31/03.01.2023г. за прилагане на ПАМ, издадена на осн. чл. 171, т., б.“б“ от ЗДвП, с която временно е отнето СУМПС №[ЕИК]; Присъда по НОХД № 4540/2024г. по описа на СРС, НО, 22 състав, влязла в законна сила на 23.05.2024г.

Прието по делото е представеното от жалбоподателя писмено доказателство към жалбата-удостоверение за психологическа годност № 909618.

С Рапореждане от 18.11.2025г., съдът е разпределил доказателствената тежест между страните.

При така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Според нормата на чл. 171 от ЗДвП, принудителните административни мерки, предвидени в закона се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на глава пета, раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП, е извършено от водач на МПС административно нарушение, което се установява с АУАН, съставен от компетентните длъжностни лица. При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на предвидения в закона срок, принудителната мярка се счита за отпаднала.

Оспорената заповед за прилагане на принудителната административна мярка /ПАМ/ е издадена от компетентен орган– началник сектор към ОДМВР– В., РУ 04 В., съобразно нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и съобразно Заповед № 365з-7399 от 04.09.2025г. на директора на ОД на МВР– В. относно оправомощаване на длъжностни лица от ОД на МВР– В. да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, и т. 5 от ЗДвП и удостоверение рег.№ 3650000-2883/16.01.2026г., издадено от Нач.сектор „ЧР“ при ОД на МВР В.,

с което се удостоверява, че със Заповед № 8121к-9341/04.10.2018г. на министъра на вътрешните работи гл. инспектор В. А. Ж. е назначен на длъжност началник на сектор "Охранителна полиция" към Четвърто районно управление при ОДМВР – В..

На следващо място, с оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената писмена форма, без обаче да е цитиран АУАН, към който да препраща относно време на установяване на вмененото на жалбоподателя Т. нарушение, не е посочено по кое НОХД е постановено лишаването от правоуправление на водача, не е посочено за какъв срок е лишен жалбоподателя от право да управлява МПС с тази присъда, не е посочен номер на СУМПС, което същият притежава, нито за какви категории МПС е валидно същото, ако той все пак притежава такова СУМПС, не са посочени контролни точки /има, съответно колко са или няма такива/. Посочен е регистрационния номер, марката и модела на конкретното МПС, управлявано от жалбоподателя, но не са посочени датата на извършване на твърдяното нарушение, не е посочена правната квалификация на твърдяното за извършено от водача нарушение. Тези празноти не са попълнени чрез препращане към акта за установяване на административно нарушение или друг документ, в който да се съдържат посочените данни.

В тази връзка следва да се посочи, че нормата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП изисква, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква " а ", т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон /т.е. по ЗДвП/, следователно законодателят изрично е въвел и в същата норма изискването за мотивиране на заповедта за прилагане на ПАМ, вкл. и за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП, каквато е приложена с оспорената заповед. Съдът намира, че в конкретния случай това изискване на закона не е спазено. Налице е нарушение на административнопроизводствените правила при издаването на акта, касаещи изискванията за неговото мотивиране и в частност- посочването на конкретните фактически основания, съгласно изискването на чл. 59, ал. 1, т. 4 от АПК. Така, в заповедта е посочено, че жалбоподателят Т. е управлявал посоченото МПС, "след като е лишен да управлява МПС по съдебен ред", като е посочен само, че това е станало от 06.06.2024 г. и че е НЕПРАВОСПОСОБЕН. Както бе посочено по- горе, не е посочена номер и година на присъда на съд, съответно дали и кога същата е влязла в сила и за какъв период от време е лишен от това право жалбоподателят Т.. Това препятства възможността да се извърши преценка относно наличието на релевантен факт от обективната действителност, а именно, че водачът управлява МПС в срока на изтърпяване на това наказание, наложено му с посочената присъда, т.е. след като е лишен по съдебен ред от правото да управлява МПС.

Следва, също така, да се посочи, че тези обстоятелства не са посочени и в съставения на 12.07.2025г., АУАН сер. ГА №3956796, /представен с административната преписка и предхождащ с два дни издаването на процесната заповед за налагане на принудителна административна мярка/, съставен от П. С. С., мл.автоконтрольор при РУ- 04 В., в който е отразено, че водачът Н. А. Т. е управлявал на посочената дата и място описаното МПС, "... след като е лишен по съдебен ред от 06.06.2024г.". Описаното в този акт, е прието безкритично и явно без да бъде извършена никаква проверка от страна на административния орган, като само може да се предположи, че въз основа на този конкретен АУАН е издадена процесната заповед за прилагане на тази ПАМ, доколкото в заповедта не е цитиран приложения по делото акт. Изложеното препятства възможността на съда да осъществи цялостен контрол върху законосъобразността на наложената ПАМ и същевременно ограничава правото на защита на жалбоподателя срещу кои точно факти да се брани.

В тази връзка, видно от приложеният и приет към доказателствения материал по делото протокол от съдебно заседание, приключило със протоколно определение за постигнато споразумение,

същото е влязло в законна сила на 23.05.2024 г. Съгласно него, на основание чл.34зг, вр. чл. 37, ал.1, т.7 от НК на Т. е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 17 месеца, като на основание чл.59, ал.4 от НК се зачита и приспада времето, през което същият е бил с отнето свидетелство за управление на МПС със ЗППАМ № 31/03.01.2023г., издадена от мл.автоконтрольор при 01 група, 01 сектор в ОПП-СДВР, считано от 03.01.2023г.“ От справка за нарушител/водач е видно, че срокът на така наложеното наказание е изтекъл на 03.06.2024г.-повече от година преди налагане на процесната заповед.

Предвид изложеното по-горе настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, т.е. налице е отменителното основание по чл. 146, т. 3 от АПК, като счита, че не е изпълнено предписанието на нормата на чл. 35 от АПК - "Изясняване на фактите и обстоятелствата", която изрично регламентира, че индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. На следващо място съдът намира, че не е изпълнено и предписанието на разпоредбата на чл. 36, ал.1 АПК "Събиране на доказателства", която регламентира, че доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи, още повече, че те всъщност са били налични при него, поради което е нарушена и нормата на чл. 36, ал. 3 от АПК, която изисква всички събрани доказателства да се проверят и преценят от административния орган. В случая такива доказателства нито са събрани служебно от административния орган, нито са проверени, а още по-малко пък преценени. Всички констатирани нарушения на административнопроизводствените правила са съществени, тъй като ако не бяха допуснати, то административният орган можеше да стигне и до съвсем различни крайни изводи и да постанови съвсем различен краен резултат.

Относно материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

Заповедта е издадена след извършена проверка от служители на МВР и като фактическо основание за издаването ѝ е посочено обстоятелството, че процесният автомобил, собственост на жалбоподателя е управляван /без препращане към конкретен АУАН и без посочване на дата и час/, след като същият е лишен от право да управлява МПС по съдебен ред от 06.06.2024г. Като правно основание е посочен чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, който предвижда следното: За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 2а. прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства- за срок от 6 месеца до една година;

От представените по делото доказателства безспорно се установява, че срокът на наложеното му наказание е изтекъл към датата на твърдяното в АУАН нарушение. Видно от представения /и коментиран по-горе/ Протокол от 23.05.2024 г. по НОХД № 4540/2024 г. по описа на СРС се установява, че между СРП и Н. А. Т. е сключено споразумение, при което същият е лишен от право да управлява МПС за срок от седемнадесет месеца, считано от 03.01.2023 г., от тази дата започва да тече срока на лишаването му и изтича на 03.06.2024 г., а процесната заповедта е

издадена за извършено нарушение евентуално /т.к. както бе посочено в нея няма препращане към конкретен АУАН и няма посочване на коя дата е извършено нарушението/ на 12.07.2024г. Лишаването от правоуправление е до 03.06.2024г., което обстоятелство се потвърждава и от представената по делото Справка картон на водача Н. А. Т., от която също се установява, че на 03.01.2023г., на същият е отнето СУМПС. Следователно, противно на констатацията на проверяващите органи и на ответника, към момента на проверката Т. е управлявал собствения си автомобил след изтичане на срока на наложеното му наказание лишаване на правоуправление по съдебен ред. С други думи водачът се счита за наказан по съдебен ред само в периода на изтърпяване на наказанието и след крайната му дата липсва правно основание, поради което този водач да се счита за лишен от право да управлява МПС.

За пълнота на изложеното, следва да се отбележи, че законодателят изрично разграничава лицата, които не притежават правоспособност да се управлява МПС от тези, които са наказани с лишаване от това право /срочно/. При втората категория, както вече бе посочено лишаването от права е за определен срок, което означава, че след изтичане срока на наказанието, същите могат да упражняват предоставените им от закона права. Това е така, защото само с наличие на нов, последващ административен или съдебен акт би могло отново да се лиши определено лице от предоставеното му право да управлява МПС от съответната категория. Наличието на валидно СУМПС изключва възможността едно лице да се счита за неправомерно именно защото правоспособността е удостоверена от съществуващият валиден документ и няма никаква логика лицето, на което е издадено валидно МПС да се счита за неправомерно. Изключение от правилото е налице само, когато въпреки наличието на валидно СУМПС лицето е загубило всички контролни точки, които в общият случай са "39" и загубва правоспособност, като следствие на този факт и макар свидетелството за управление на МПС да е в срок на валидност, то следва да бъде върнато. В случай, че липсва наложено и изпълняващо се наказание /по административен или съдебен ред/ и няма валиден акт за налагане на ПАМ /отнемане на СУМПС/ към инкриминираната дата-12.07.2025г., след изтичане срока на наложеното наказание, а освен това е налице валидно СУМПС с остатъчен брой на контролните точки "39" /видно от справка за нарушител/водач/, не може да се твърди, че водачът е неправомерно. Това разграничение много ясно се установява от текста на чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, според който в буква "а" са включени именно "КАНДИДАТИТЕ за придобиване на правоспособност, вкл. тези които са загубили правоспособност поради отнемане на контролните точки", за разлика от лицата, на които са наложени наказания по административен ред /чл. 174, ал. 2 от ЗДвП/ или по съдебен ред /чл. 343 г. от НК/, както и тези на които е наложен ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "а" от ЗДвП. Тези изброени хипотези са включени в нормата на буква "в" на чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, според която лицата са наречени "ВОДАЧИ", т.е. това са принципно правоспособни лица. Вярно е, че съгласно цитираната норма на ЗДвП е издадена нарочна наредба, а според чл. 11, ал. 5, вр. с чл. 1, ал. 1, т. 7 от Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за

изискванията за психологическа годност и т.н. издадена от Министъра на транспорта, след изтичане на наказанието лицата се явяват на психологическо изследване. Обаче, до снабдяването с такова удостоверение ако и да се извършва управление на МПС съответното лице може да осъществи само състав на нарушение по чл. 178в, ал. 4 от ЗДвП, доколкото не е изпълнил задължението си по чл. 11, ал. 5 от Наредбата към конкретната дата. Това нарушение със сигурност не е предпоставка за прилагане на ПАМ, на основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, защото в последната норма подобна хипотеза не е предвидена от законодателя, а изброяването е изчерпателно и не се допуска прилагане на такива мерки, ако не са налице законовите хипотези.

По изложените съображения, собственикът на процесното МПС управлявано на 12.07.2025г. не би могъл да бъде адресат на подобна заповед, след като липсват данни за извършване на подобно нарушение- управление на МПС в срока на наказание наложено по съдебен или по административен ред.

По така изложените съображения, Административен съд– София град намира, че жалбата на Н. А. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], се явява основателна и доказана, а оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0442-000231/14.07.2025г. на началник сектор към ОДМВР – В., РУ 04 В., следва да бъде отменена.

Разноски в производството от страна на жалбоподателя не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172, ал. 2, вр., ал. 1 от АПК, Административен съд – София град, трето отделение, 73-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. А. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място] за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0442-000231/14.07.2025г. на началник сектор към ОДМВР– В., РУ 04 В., с която на основание чл. 171, т. 2А, б."А" от ЗДвП е постановено прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство /ППС/ за срок от шест месеца като незаконосъобразна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ